

Dialog între un profesor ateu și un student musulman

[Română – Romanian – روماني]

De: Mane' Al-Hazmi

Traducere:

**EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)**

& Alina Luminița Crăciun

Revizuit de: Diana Asandei

حوار بين طالب مسلم وبروفيسور ملحد

مانع الحزبي

٢٠٠٣

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& ألينا لومينيتا كراسيون

مراجعة: دايانا أساندي

ISLAM HOUSE

الإسلام ليس بلغة بل عالم

ISLAMHOUSE.COM

THE LARGEST AND MOST AUTHENTIC
FREE REFERENCE TO INTRODUCE ISLAM
IN THE WORLD LANGUAGES

*În numele lui Allah Ar-Rahman (Preamilostivul),
Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)*

Introducere

Scenariul următor are loc într-o instituție educațională:

– Dați-mi voie să explic problema pe care știința o are cu Dumnezeu...

Profesorul de filosofie, care era ateu, a făcut o pauză înainte de ora sa, iar apoi, cerându-i unuia dintre noii săi studenți să se ridice, l-a întrebat:

- Ești musulman, fiule, nu-i așa?
- Da, domnule.
- Prin urmare, crezi în Dumnezeu?
- Fără îndoială!
- Dumnezeu este Bun?
- Bineînțeles! Dumnezeu este Bun!
- Dumnezeu este Atotputernic? Poate Dumnezeu să facă orice?
- Da.

Profesorul a făcut o grimasă, reflectând pentru un moment.

– Atunci spune-mi... să presupunem că o persoană bolnavă ar fi aici și că tu o poți vindeca. Ai ajuta-o? Ai încerca?

- Da, domnule. Aș face-o.
- Așadar, tu ești bun...!
- Eu nu aș spune astfel.

– De ce nu ai spune astfel? Dacă ai putea, ai ajuta o persoană bolnavă sau pe cineva care are un handicap... De fapt, toți am face-o, dacă am putea... Dumnezeu nu o face.

[Niciun răspuns.]

– Dumnezeu nu o face, nu-i așa? Fratele meu, care era musulman, a murit de cancer, deși îi cerea lui Dumnezeu în rugăciunile lui să îl vindece. Cum poate acest Dumnezeu să fie Bun? Poți răspunde la această întrebare?

[Niciun răspuns.]

Bătrânul profesor a continuat într-un mod compătimitor:

– Nu poți, nu-i așa?

Profesorul a luat o gură de apă din paharul de pe biroul lui pentru a îi oferi studentului său timp să se relaxeze. În filozofie, trebuie să fii răbdător cu noii studenți.

– Să începem din nou, tinere. Dumnezeu este Bun?

– A... Da.

– Satana este bun?

– Nu.

– De unde vine Satana?

Studentul șovăia.

– De la... Dumnezeu...

– Corect! Dumnezeu l-a creat pe Satana, nu-i așa?

Bătrânul și-a trecut degetele prin părul său subțire și s-a întors către studenții săi care se amuzau.

– Cred că ne vom distra foarte mult în acest semestru, doamnelor și domnilor.

S-a întors din nou către studentul musulman.

– Spune-mi, fiule, există răul în lume?

– Da, domnule.

– Răul este peste tot, nu-i așa? Dumnezeu a creat toate lucrurile?

– Da!

– Cine a creat răul?

[Niciun răspuns.]

– Există lucruri teribile în această lume, precum boli, imoralitate, ură, urâțenie?

Studentul a răspuns stingherit:

– Da.

– Cine le-a creat?

[Niciun răspuns.]

Dintr-odată, profesorul a țipat la student:

– CINE LE-A CREAT? RĂSPUNDE-MI, TE ROG!

Pregătindu-se pentru un nou asalt, profesorul s-a apropiat de studentul musulman și i-a vorbit pe un ton sinistru:

– Dumnezeu a creat tot ceea ce este rău, nu-i așa, fiule?

[Niciun răspuns.]

Studentul a încercat să înfrunte privirea fixă și experimentată a profesorului, dar nu a reușit. Dintr-odată, profesorul s-a îndepărtat și s-a dus în fața clasei ca o panteră sigură de vânatul său. Clasa era hipnotizată.

– Spune-mi, a continuat el, cum este posibil ca acest Dumnezeu să fie Bun dacă El a creat tot răul, care a existat dintotdeauna?

Profesorul și-a mișcat brațele pentru a descrie enormitatea răului existent în lume.

– Toate acestea: ura, brutalitatea, durerea, tortura, toate decesele inutile, urâtenia și toată această suferință creată de acest Dumnezeu Bun există peste tot în această lume, nu-i așa, tinere?

[Niciun răspuns.]

– Nu vezi că acestea sunt pretutindeni?

Profesorul a făcut o pauză.

– Nu le vezi?

Profesorul s-a aplecat încă o dată peste chipul studentului, șoptind:

– Este Dumnezeu Bun?

[Niciun răspuns.]

– Crezi în Dumnezeu, fiule?

Vocea studentului l-a trădat și, bâlbâindu-se, a murmurat:

– Da, domnule profesor, cred în Dumnezeu.

Bătrânul a clătinat din cap decepționat.

– Știința ne spune că avem cinci simțuri pe care le folosim pentru a identifica și observa lumea din jurul nostru. Tu nu L-ai văzut pe Dumnezeu niciodată, nu-i așa?

– Nu, domnule, nu L-am văzut niciodată.

– Atunci spune-ne dacă L-ai auzit vreodată pe Dumnezeul tău?

– Nu, domnule, nu L-am auzit.

– L-ai simțit vreodată pe Dumnezeul tău, L-ai mirosit sau L-ai cunoscut? De fapt, ai avut vreodată o percepție senzorială a Dumnezeului tău?

[Niciun răspuns]

- Răspunde-mi, te rog.
- Nu, domnule, din păcate nu.
- Din păcate.... nu?!?
- Așa este, domnule.
- Și, cu toate acestea, crezi în El?
- Da....

– Pentru aceasta este nevoie de credință, a spus profesorul zâmbind cu superioritate. Potrivit regulilor protocolului empiric, verificabil și demonstrabil, știința spune că Dumnezeu tău nu există. Ce părere ai despre aceasta, fiule? Unde este Dumnezeul tău acum?

[Studentul nu a răspuns.]

- Ia loc, te rog!

[Studentul musulman s-a așezat, intimidat și vizibil învins. Cu toate acestea, Ajutorul lui Allah este mereu aproape și victoria este iminentă.]

Un alt student musulman, ușor de identificat după îmbrăcămintea sa, deoarece purta o tichie specifică și avea barbă, a ridicat mâna și a întrebat:

- Domnule profesor, îmi permiteți să mă adresez clasei?

Profesorul s-a întors către el și a zâmbit.

– Ah, un alt musulman iese în apărare. Un fundamentalist, din câte observ. Vino, tinere, împărtășește-ne toată înțelepciunea ta!

Musulmanul a ignorat sarcasmul din tonul profesorului, a privit în jurul său, așteptând ca atenția colegilor lui să fie îndreptată către el, și s-a adresat profesorului:

– Domnule, dumneavoastră ați făcut câteva afirmații interesante. Cu permisiunea dumneavoastră, aș dori să abordez fiecare afirmație în parte. Acest subiect trebuie abordat logic și științific, lăsând deoparte emoțiile. Prima afirmație se referă la doctrina dumneavoastră principală, conform căreia Dumnezeu nu există. Ca atare, apariția Universului se bazează pe teoria „Big-Bang”, iar omul a apărut în urma unui proces de evoluție. Aceasta este ideea dumneavoastră, domnule profesor, nu-i așa?

– Fiule, această teorie este considerată adevărată. Există suficiente dovezi științifice care o susțin. Unde vrei să ajungi?

– Să nu ne grăbim. Să folosim logica, rațiunea și o argumentare științifică adecvată. Ca o introducere, aș dori să subliniez faptul că folosesc termenul de „doctrină” în mod intenționat, deoarece clericii pseudoștiinței promovează de fapt ateismul ca religie. Am o întrebare pentru dumneavoastră, domnule profesor. Avem în această lume milioane și milioane de artificii, bombe și muniții. Ați auzit vreodată de vreun caz de explozie spontană sau sunteți de acord că, deși ingredientele se află într-un recipient, este nevoie de un sistem de detonare pentru ca acestea să explodeze? Trebuie luați în considerare doi factori: în primul rând, ingredientele corecte în proporția adecvată și mediul adecvat și, în al doilea rând, o persoană care să detoneze explozia, fie folosind un chibrit, trăgaciul unui pistol sau o scânteie electrică. Spre exemplu, dacă cineva ar spune că pistolul din mâna lui a tras singur un glonț și l-a ucis pe cel de lângă el, ar crede vreun om de știință acest argument ridicol?

– Bineînțeles că nu. Ce încerci să spui?

– Atunci, cu siguranță, dacă dumneavoastră vreți ca noi să credem în teoria „Big Bang”, și anume că o explozie imensă s-a declanșat singură, fără ca nimeni să fi apăsat pe trăgaci sau să fi aprins un fitil sau o scânteie, atunci explicați-ne de ce niciunde în lume nu au loc alte explozii mai mici, fără intervenție externă.

Orice afirmație științifică trebuie să fie reproductibilă pentru a putea fi acceptată.

Gura profesorului s-a deschis, însă nu a pronunțat niciun cuvânt.

– De asemenea, știm că este științific imposibil ca materia să se creeze pe ea însăși. Să luăm, spre exemplu, această masă de lemn. Aceasta nu s-a creat singură, un agent extern a trebuit să o facă. Nici măcar lemnul nu s-a creat singur. A apărut dintr-o sămânță, care a fost plantată și udată. Sămânța însăși a apărut dintr-o anumită sursă și nu s-a creat pe ea însăși. Puteți să ne explicați cum a apărut materia originală, acea materie care, potrivit „clericilor” pseudo-științei, a fost activată de misteriosul „Big Bang” astfel încât să creeze prima materie vie? Și, de asemenea, de ce „clericii” voștri nu sunt capabili să reproducă fenomenul în laborator? Domnule profesor, fără îndoială, dumneavoastră știți că orice argument științific trebuie să fie reproductibil pentru a avea credibilitate științifică.

– Fiule, este naiv să credem că putem face așa ceva. Noi nu avem acces la energia generată de „Big Bang”, altfel am fi putut reproduce același fenomen.

– Domnule profesor, nu ne-ați spus cine a asigurat ingredientele de bază și nu sunteți capabil să ne spuneți cine a apăsat butonul, trăgaciul sau a aprins fitilul pentru ca „Big Bang-ul” să aibă loc. Unde și-a avut originea această energie enormă despre care ne vorbiți? Haideți, domnule profesor. Să privim dintr-un punct de vedere științific acest subiect. Da, domnule profesor, este nevoie de multă credință în învățăturile doctrinare ale „clericilor” pseudo-științei pentru a crede în „Big Bang”. Chiar vă așteptați ca noi să abandonăm principiile științifice de bază și să credem în această scamatorie cu o credință oarbă, uitând principiile științifice?

[Niciun răspuns.]

– Dacă nu vă deranjează, domnule profesor, voi vorbi acum despre doctrina evoluției promovate, de asemenea, de „clericii” pseudo-științei. Dumneavoastră știți că nu a fost descoperită nicio fosilă care să stabilească o legătură directă între om și maimuță și că încă se caută ceea ce a fost numit „veriga lipsă”?

– Da, dar există numeroase alte dovezi...

– Iertați-mă că vă întrerup, domnule profesor. Dumneavoastră admiteți că nu există acea legătură directă. Recunoașteți, de asemenea, că nu există fosile care să arate stadiile intermediare ale trecerii de la maimuță la om. Și sunt convins că știți și despre „Falsul de la Piltdown”, nu-i așa, domnule profesor?

– Piltdown?... Piltdown?...

– Dați-mi voie să vă reîmprospătez memoria, domnule profesor. Niște fosile au fost descoperite într-un loc numit **Piltdown**, în Anglia. Aceste fosile aveau toate trăsăturile pe care „clericii” pseudo-științei și ai ateismului le căutau în legătură cu „veriga lipsă” din lanțul evoluției. Întreaga lume a fost lăsată să creadă în această teorie, chiar și scepticii fiind convinși, până când, patruzeci de ani mai târziu, s-a descoperit că fosilele au fost falsificate de un membru al fraternității „clericilor” științifici pentru a fi prezentate ca fiind „veriga lipsă”. Aceasta a fost o mare minciună și un fals imens pe care „clericii” dumneavoastră l-au plănuțit cu scopul de a convinge lumea că ateismul este adevărat și că omul provine din maimuță. Dacă doriți mai multe informații, le puteți găsi în lucrările profesorului Tobias, din Africa de Sud, în care sunt expuse detaliile falsificării.

Chipul profesorului s-a albit. Încă niciun comentariu.

– Vorbind despre falsuri, dumneavoastră știți ce este plagiatul? Puteți să explicați clasei ce este plagiatul?

Ezitând, profesorul a spus:

– Plagiatul reprezintă însușirea muncii altuia și prezentarea ei ca fiind personală.

– Corect. Mulțumesc, domnule profesor! Dacă ați investiga cu adevărat și în mod cinstit, ați vedea că națiunile occidentale au plagiat toate operele științifice ADEVĂRATE ale musulmanilor, pentru ca mai apoi să continue să le dezvolte și să și le însușească, prezentându-le ca descoperiri proprii, fapt care a dus la progresul științei moderne. Dar nu trebuie să mă credeți pe cuvânt. Le puteți scrie celor de la „Centrul de studii științifice” din Al-Humaira, Muzammil Manzil, Strada Dodhpur, Aligarh, India, iar aceștia vor fi încântați să vă trimită toată literatura relevantă pentru a demonstra ceea ce afirm.

În acel moment, întreaga clasă era atentă la cuvintele studentului musulman, notându-și repede adresa.

– Dar să ne întoarcem la doctrina evoluției, pe care „clericii” pseudo-științei au promovat-o în lume. Punctul principal al tuturor doctrinelor lor este conceptul „selecției naturale”. Aceasta înseamnă că speciile s-au adaptat schimbărilor din jurul lor, prin intermediul schimbărilor morfologice și fiziologice, care, mai târziu, s-au transmis generațiilor următoare, permițându-le să supraviețuiască, în timp ce speciile care nu s-au adaptat, au dispărut. Exemplul clasic dat este cel al dinozaurilor, care nu au putut concura cu animalele mai mici și mai agile care au evoluat în mod „miraculos”; așadar, animalele mai mari și mai lente au dispărut, iar cele mai mici au supraviețuit. De asemenea, în timpul evoluției, tot ceea ce nu mai era folositor dispărea, precum ghearele și coada, acestea fiind înlocuite de specii fără coadă și cu membre care puteau prinde lucruri, omul fiind rezultatul final. Dumnezeuastră susțineți această doctrină, nu-i așa, domnule profesor?

Profesorul neajutorat nu era sigur dacă să confirme sau nu, pentru că nu știa din ce direcție îi va veni următorul atac.

– Haideți, haideți domnule profesor! Acesta este fundamentul doctrinei evoluției cu care voi i-ați îndoctrinat pe cei neștiutori. Să confruntăm pseudo-știința cu știința adevărată. Domnule profesor, a creat vreodată un cercetător, în laboratorul lui, o nouă specie de viață, controlând și modificând mediul înconjurător? Aduceți-vă aminte că știința poate accepta un argument științific doar dacă este reproductibil.

[Niciun răspuns.]

– Bineînțeles că nu, deși au existat încercări cu siguranță! Să mergem mai departe. Știm că băieții evrei sunt circumciși la puțin timp după naștere. Știm, de asemenea, că această practică a continuat încă de pe vremea lui Avraam (Pacea fie asupra sa!). Drept rezultat, anumite caracteristici ale bolilor s-au schimbat. Orice copil de sex masculin născut cu hemofilie ar sângera până la moarte, iar astfel această boală nu ar fi transmisă generației următoare. Sunteți de acord, domnule profesor?

Profesorul a aprobat cu nerăbdare din cap, crezând că acest argument este în favoarea lui.

– Atunci spuneți-ne, domnule profesor, de ce după mii de ani de practicare a circumciziei, copiii evrei nu se nasc fără prepuț? Și chiar dacă nu a dispărut tot prepuțul, conform doctrinei selecției naturale a „clericilor” dumneavoastră, ar fi trebuit să apară măcar semne că prepuțul s-a redus. Nu sunteți de acord, domnule profesor?

Profesorul a rămas fără cuvinte, neștiind ce anume l-a lovit.

– Domnule profesor, aveți copii?

Ușurat oarecum de schimbarea subiectului, profesorul a încercat să-și adune încrederea de mai înainte:

– Da, am, doi băieți și o fată.

Profesorul a reușit chiar să zâmbească atunci când i-a menționat pe copiii săi.

– Domnule profesor, i-ați alăptat atunci când erau bebeluși?

Surprins de această, evident, stupidă întrebare, profesorul a izbucnit:

– Ce întrebare stupidă! Bineînțeles că nu. Soția mea i-a alăptat.

– Domnule profesor, au descoperit vreodată „clericii” atei vreun bărbat care să își alăpteze copiii?

– Altă întrebare stupidă! Doar femeile pot alăpta.

– Domnule profesor, sunt convins, fără a fi nevoie să vă dezbrăcați, că dumneavoastră aveți două sfârcuri, la fel ca toți ceilalți bărbați. De ce nu au dispărut acestea din cauza neutilizării lor? Potrivit doctrinei selecției naturale, sfârcurile bărbaților sunt inutile și ar fi trebuit să dispară cu mii, dacă nu cumva milioane de ani în urmă.

Studentul musulman vorbea politicos, fără să strige sau să se năpustească asupra profesorului:

– Sunt sigur că, dacă ne bazăm pe o argumentare științifică adecvată și nu pe pseudoștiință, dumneavoastră veți fi de acord că doctrina evoluției nu este adevărată.

Culoarea chipului profesorului s-a schimbat de mai multe ori și nu a putut să facă altceva decât să se bâlbâie neajutorat.

Studentul musulman s-a întors către clasă și i s-a adresat cu un zâmbet pe buze:

– De fapt, conform celor spuse, cel care afirmă că provine dintr-o maimuță, trebuie să fie o maimuță!

A durat câteva momente până când clasa a înțeles cuvintele studentului musulman, dar, odată înțeles, a izbucnit în

hohote de râs. Când studenții s-au oprit din râs, studentul musulman a continuat, adresându-se profesorului:

– Doctrina evoluției are atât de multe lipsuri în conținutul ei, încât ar putea fi asemănată cu o sită. Cu toate acestea, timpul nu îmi mai permite să le dezbatem, deoarece mă grăbesc să ajung la moschee pentru rugăciune. De aceea, nu vom discuta toate miturile acum. Să continuăm abordând chestiunea moralității pe care ați menționat-o anterior. Dar, înainte de toate, să vorbim despre argumentul pe care l-ați adus în cazul fratelui dumneavoastră care a murit de cancer. Dacă sunteți supărat pentru că a murit, vă comportați într-un mod imatur. Faptul că ființele umane, la fel ca orice materie vie, vor muri într-o zi, este un fapt de care nimeni nu se poate îndoii, fie că el crede sau nu în Dumnezeu și nimeni nu poate obiecta cu privire la procesul morții. În al doilea rând, nu putem fi atât de naivi încât să obiectăm evoluția unei boli, fie că este cancer sau oricare altă boală, ori un accident etc. deoarece aceasta este o etapă premergătoare morții. Obiecția dumneavoastră provine dintr-o preconcepție și anume că „bunătatea” înseamnă alinarea suferinței, iar „cruzimea” înseamnă a cauza suferință. Dacă ar fi astfel, atunci, domnule profesor, ar trebui să fiți de acord cu mine că persoanele cele mai crude de pe Pământ sunt cercetătorii și medicii care folosesc animale în experimentele lor. Cu siguranță, dumneavoastră știți despre miile și miile de animale care suferă torturi pentru a fi demonstrată validitatea experimentelor științifice și medicale. Aceste experimente nu sunt crude? Mă urmăriți, domnule profesor?

Profesorul părea că nu se simte bine. Studentul musulman s-a apropiat de el și i-a oferit puțină apă.

– Domnule profesor, o să vă pun o întrebare clară. Dumneavoastră sunteți familiarizat cu examenele și testele pe care trebuie să le dea studenții pentru a fi promovați?

Profesorul a aprobat doar dând din cap.

– Pentru a merge la facultate, un student trebuie să facă anumite sacrificii: să locuiască departe de casa lui și să renunțe la confortul acesteia. Pentru a se pregăti bine pentru examene el trebuie să învețe mult, să renunțe la timpul său liber și la somn. În timpul acestora, el se va confrunta cu întrebări foarte dificile. Cu toate acestea, el trebuie să plătească instituția care îl supune la toate aceste torturi. Nu credeți că această situație este crudă? Se poate spune că profesorul este o persoană „bună”, având în vedere toată suferința mentală și fizică la care îl supune pe student?

– Nu înțeleg la ce te referi. Bineînțeles că instituția și profesorul îi fac o favoare studentului atunci când îl fac să treacă prin toate acele teste pentru ca el să se califice într-un anumit domeniu. Doar o persoană iresponsabilă ar putea avea obiecții cu privire la examinarea studenților, indiferent de sacrificiile pe care aceștia trebuie să le facă.

Întristat, studentul musulman a făcut un gest din cap.

– Domnule profesor, este incredibil faptul că dumneavoastră înțelegeți necesitatea testelor și a examenelor atunci când le dați dumneavoastră, dar nu puteți vedea aceeași înțelepciune atunci când Dumnezeu Își testează creația. Să luăm exemplul fratelui dumneavoastră. Dacă a îndurat boala cu răbdare și a murit având credință sau ceea ce noi numim *iman*, pentru toată suferința prin care a trecut, el va avea parte de o răsplată imensă în Paradis. Într-atât de mare va fi răsplata, încât își va fi dorit să fi suferit de o sută de ori mai mult, pentru ca răsplata, pe care niciun ochi nu a văzut-o și pe care nicio minte nu și-o poate imagina, să fie și mai mare. Din păcate, doar o persoană cu o viziune limitată ar avea obiecții cu privire la testele pe care Dumnezeu le dă creației Sale, dacă ne gândim la recompensele veșnice de care vor avea parte cei care le vor trece cu succes.

– Paradisul?! Ai văzut Paradisul, l-ai atins, l-ai mirosit, l-ai auzit? Potrivit regulilor protocolului empiric, verificabil și demonstrabil, știința spune că Paradisul tău nu există.

– Vom aborda și acest punct, cu voia lui Dumnezeu. Dați-mi voie să continui. Spuneți-mi, domnule profesor, căldura există?

Recăpătându-și încrederea, profesorul a răspuns:

– Da, există.

– Frigul există?

– Da, și frigul există.

– Nu, domnule, nu există!

Profesorul a rămas fără cuvinte. Studentul a explicat:

– Există mai multe tipuri de căldură: mare, foarte mare, înăbușitoare, iar la polul opus, căldură mică sau chiar lipsa căldurii, dar nu există ceva ce se poate numi „frig”. Se pot atinge 458 de grade sub zero, ceea ce nu este căldură, dar nu se poate merge mai departe de atât. „Frigul”, ca atare, nu există, altfel ar trebui să fie posibil să se meargă dincolo de cele 458 de grade sub zero. Vedeți domnule, „frigul” este doar un cuvânt pe care îl folosim pentru a descrie absența căldurii. Nu putem măsura frigul. Căldura se poate măsura în unități termice, deoarece căldura este energie. Frigul nu este opusul căldurii, ci reprezintă absența acesteia.

În clasă era liniște și s-a auzit cum a căzut un ac. Studentul musulman a continuat:

– Există ceva numit „întuneric”, domnule profesor?

– Aceasta este o întrebare ridicolă, fiule. Ce este noaptea dacă nu întuneric? Unde vrei să ajungi cu aceasta?

– Așadar, dumneavoastră spuneți că există „întuneric”?

– Da.

– Vă înșelați din nou, domnule! „Întunericul” nu este o entitate, este absența unei entități. Este absența luminii. Există mai multe tipuri de lumină: redusă, normală, puternică, orbitoare.

Dacă nu există în mod constant lumină, atunci nu există nimic, iar acesta se numește „întuneric”, nu-i așa? Acesta este sensul pe care îl folosim pentru a defini acest cuvânt. În realitate, „întunericul” nu există. Altfel, am putea crea întuneric într-un mod pozitiv sau am putea să îl facem și mai întunecat sau l-am putea obține într-un recipient. Puteți să umpleți un recipient cu întuneric pentru mine, domnule profesor?

– Poți să ne spui ce anume dorești să dovedești, tinere?

– Da, domnule profesor. Ceea ce vreau să spun este că, de la început, premisa dumneavoastră filozofică este greșită și, ca atare, concluzia dumneavoastră nu poate fi decât greșită. Dumneavoastră nu sunteți un cercetător științific, ci un cercetător pseudo-științific.

Profesorul s-a înfuriat.

– Greșită?! Cum îndrăznești?!

Studentul musulman era calm și îi vorbea pe un ton blând ca și cum i s-ar fi adresat unui copil:

– Domnule, pot să explic la ce mă refer?

Studentii din clasă au dat din cap, fiind numai ochi și urechi, iar profesorul, neavând de ales, și-a dat consimțământul.

– Explică..., explică..., a spus mișcându-și mâna într-un fel indiferent, făcând un efort admirabil pentru a redobândi controlul. Dintr-odată, a devenit binevoitor, iar clasa aștepta în tăcere.

– Dumneavoastră acționați după premisa dualității, a explicat studentul musulman. Potrivit acesteia, există viața și moartea, două entități diferite; un Dumnezeu bun și un Dumnezeu rău. Dumneavoastră considerați conceptul de „Dumnezeu” ca fiind o Entitate finită, o entitate pe care o putem măsura. Domnule, știința nu ne poate explica nici măcar ce este un gând. Știința folosește electricitatea și magnetismul, dar niciodată nu le-a văzut și nu le-a înțeles. Să considerăm moartea a fi opusul vieții

înseamnă să ignorăm faptul că moartea nu poate exista ca o entitate. Moartea nu este contrariul vieții, este doar absența vieții.

Tânărul a luat un ziar de pe biroul unuia dintre studenți.

– Aveți aici unul dintre cele mai respingătoare tabloide din această țară, domnule profesor. Spuneți-mi, există ceva numit imoralitate?

– Bineînțeles că există. Acum uite...

– Greșiți din nou, domnule. Vedeți, imoralitatea este absența moralității. Există ceva numit nedreptate? Nu, domnule. Nedreptatea este absența dreptății. Există ceva numit rău? Studentul musulman a făcut o pauză. Nu este răul absența binelui?

Chipul profesorului s-a înroșit. Era atât de furios încât a rămas fără cuvinte. Studentul musulman a continuat:

– Dacă există răul în lume, domnule profesor, și suntem cu toții de acord că există, atunci înseamnă că Dumnezeu lucrează prin intermediul acestui rău. Care este această lucrare pe care El o realizează? Islamul ne spune că Dumnezeu face acest lucru pentru a vedea care dintre noi va alege binele în locul răului.

Enervat, profesorul a răspuns:

– Ca un cercetător în filozofie, nu consider că această chestiune ar avea vreo legătură cu nicio alegere; ca un realist, refuz să cred în conceptul de Dumnezeu, sau în oricare alt factor teologic ca făcând parte din ecuația vieții, pentru că Dumnezeu nu este perceptibil.

– Eu aș fi spus că absența codului moral al lui Dumnezeu este probabil unul dintre cele mai perceptibile fenomene din ziua de astăzi, a răspuns studentul musulman.

– Ziarele au câștiguri de milioane de dolari de pe urma reportării acestor lucruri în fiecare săptămână. Domnule profesor, dumneavoastră ați încercat să Îl învinovați pe Dumnezeu pentru tot răul existent în această lume, deși nu credeți în El, ceea ce este

o contradicție evidentă. Cu toate acestea, să vedem cine este responsabil pentru răspândirea răului, cei care nu cred în Dumnezeu sau cei care cred?

Una dintre credințele fundamentale pe care le are un musulman este aceea că oamenii vor fi înviați în **Ziua Judecării** și că vor răspunde pentru acțiunile lor din această viață. Pentru fiecare faptă bună pe care au săvârșit-o, aceștia vor fi recompensați, iar pentru fiecare faptă rea, aceștia vor fi trași la răspundere. Fiecare musulman trebuie să creadă că el este responsabil pentru acțiunile lui și că nimeni altcineva nu va răspunde pentru faptele sale în **Ziua Judecării**. O altă credință fundamentală a unui musulman este aceea că răsplata pentru credincioși este Paradisul, iar pedeapsa pentru necredincioși și pentru musulmanii care fac fapte rele este Iadul. Domnule profesor, aceste concepte au împiedicat milioane de musulmani de la a comite fapte rele. Cu toții știm că pedeapsa este una dintre cele mai eficiente unelte folosite pentru evitarea comiterii fărădelegilor. Fără acest concept, nu am fi capabili să gestionăm problemele lumești: amenzi, penalizări, condamnări la închisoare, toate acestea făcând parte dintr-un sistem civilizată.

De cealaltă parte sunt „clericii” atei care nu cred în aceste concepte atunci când acestea sunt menționate în legătură cu problemele morale. Pentru ei, nu există **Ziua Judecării** și nicio responsabilitate, răsplată sau pedeapsă pentru acțiunile lor. Mesajul transmis oamenilor este clar: *„Dacă poți scăpa nepedepsit, atunci totul e în regulă. Nu ai de ce să îți faci griji.”* De asemenea, având în vedere că aceștia spun că nu există păcat – în contextul nostru păcatul însemnând a merge împotriva **Legilor lui Dumnezeu** – oamenii sunt liberi să facă ce vor, fără a se considera ca fac ceva „rău”.

Altfel spus, „clericii” atei susțin că **Dumnezeu** nu există. Astfel, dacă El nu există, nu a trimis nicio lege referitoare la ceea ce este bine sau rău și, prin urmare, păcatul (a te împotrivi **Legilor lui Dumnezeu**) nu poate exista. Așadar, omul este liber să-și facă

propriile reguli, propriul cod moral. Bărbații se căsătoresc cu bărbați, femeile se căsătoresc cu femei, răspândirea SIDA și a altor boli este neimportantă și nu este nimic rău în a comite adulter atât timp cât se săvârșește cu consimțământul ambilor adulți. Conform acestei logici, nici incestul nu ar fi un păcat atât timp cât se săvârșește cu consimțământul ambilor adulți. Incestul este un păcat conform codului moral, avându-și baza în religie, dar profesorul a negat categoric conceptul de **Dumnezeu** sau oricare alt factor teologic ca făcând parte din ecuația vieții. Astfel, uciderea embrionilor din pânțelele mamelor nu reprezintă nicio problemă, deoarece aceasta reprezintă exercitarea drepturilor femeilor etc.

Lista regulilor pe care au întocmit-o „clericii” pseudo-științei este nesfârșită. Culmea lipsei de onestitate intelectuală este învinovățirea lui Dumnezeu pentru răspândirea imoralității. Să privim din punct de vedere științific acest subiect, domnule profesor. Să luăm un grup de oameni care crede în Dumnezeu și un alt grup de atei. Să evaluăm în mod obiectiv cine răspândește răul. Nu vreau să aprofundez acest subiect, dar oricare observator imparțial va vedea imediat că grupul de persoane care crede în Dumnezeu și care se ghidează după legile Lui răspândește, de fapt, binele, în timp ce aceia care își fac propriile reguli de „moralitate relativă” sunt, de fapt cei responsabili pentru răspândirea răului în lume.

Studentul musulman a făcut o pauză astfel încât ceilalți să reflecteze asupra acestor afirmații importante. Studenții începeau să vadă aceste lucruri dintr-o perspectivă mai clară. Nimeni nu le mai explicase aceste lucruri atât de importante, aceștia fiind influențați pe parcursul vieții lor de mass-media.

– Domnule profesor, sunt impresionat, dar nu surprins, de atitudinea neștiințifică pe care o aveți cu privire la moralitate. Sunt uimit de faptul că, deși dumneavoastră credeți că omul a evoluat din maimuță, nu credeți că acesta s-ar comporta precum un animal. Sunt uluit că, deși nu credeți în îngeri, vă așteptați ca

omul să se comporte ca și cum ar fi unul, fără ajutorul unui cod moral Divin. Ceea ce nu mă surprinde este că o astfel de gândire este de așteptat de la adepții ateismului.

Clasa a explodat în aplauze.

– Am vorbit deja despre evoluție, domnule profesor. Ați văzut vreodată evoluția cu ochii dumneavoastră?

Profesorul a scos un sunet neplăcut și l-a privit într-un mod rece pe student.

– Domnule profesor, dacă nimeni nu a observat procesul evoluției și nici nu poate demonstra că acest proces este unul care se desfășoară în mod continuu, nu cumva ne învățați o doctrină care are atât de multe lacune și mai puțin merit decât oricare alte învățături teologice? Aceasta este pseudoștiință, nu știință!

Profesorul s-a făcut albastru la față.

– Câtă aroganță!

S-a plimbat de colo-colo, bolborosind prin fața clasei, reușind într-un final să se controleze.

– De dragul discuției noastre filozofice, voi trece cu vederea aroganța ta, fiule. Apoi a întrebat murmurând:

– Ai terminat?

– Domnule, dumneavoastră nu acceptați codul moral al lui Dumnezeu de a face ceea ce este corect?

– Eu cred în ceea ce este - și anume știință.

– Domnule, iertați-mă, dar aceasta nu este știință, ci pseudoștiință, iar pseudo-știința este de asemenea imperfectă.

– Pseudoștiință??? Imperfectă???

Profesorul stătea să izbucnească de furie. Clasa era revoltată. Studentul musulman era calm și liniștit, surâzând.

Atunci când sala s-a liniștit, studentul a continuat:

– Vedeți, domnule profesor, adevărata știință constă în a descoperi Legile după care Dumnezeu a creat Universul, de la ceea ce este mai mare la ceea ce este mai mic, de la ceea ce este măsurabil la ceea ce este incomensurabil. Pseudo-știința este o religie ateistă care încearcă să se opună acestui concept cu falsuri, manipulând statisticile și prezentând adevărul pe jumătate etc. Pseudo-știința pretinde că o forță mitică, fără nume (fiind considerată de către pseudo-știință divinitate) a declanșat „Big Bang-ul” și procesul de evoluție, contrazicând ceea ce s-a întâmplat de fapt. „Clericii” acestei religii ateiste sunt cei care încearcă să justifice discrepanțele specifice acestei minciuni prin falsitate, jumătăți de adevăr și manipularea informațiilor. Adevărul, și anume că există un Dumnezeu (Allah) care este Creatorul întregului Univers, va prevala negreșit. El a creat sistemul după care funcționează Universul într-un mod perfect.

Să ne întoarcem la subiectul discutat anterior cu celălalt student, despre care am spus că îl voi aborda mai târziu. Vă voi da un exemplu pe care toți îl vor putea urmări: există cineva în clasă care a văzut aerul, moleculele de oxigen, un atom sau creierul domnului profesor?

Clasa a izbucnit în râs.

– Există cineva care a auzit, simțit, mirosit sau gustat creierul domnului profesor?

Nimeni nu a spus nimic. Studentul musulman a dat cu tristețe din cap.

– Se pare că nimeni nu a perceput din punct de vedere senzorial creierul domnului profesor. Ei bine, în conformitate cu regulile enunțate de însuși domnul profesor, ale protocolului empiric, verificabil și demonstrabil, al pseudo-științei, declar că domnul profesor nu are creier!

Profesorul s-a așezat pe un scaun. Clasa a aplaudat din nou.

Studentul i-a oferit profesorului puțină apă. După ce acesta și-a revenit, l-a privit pe student și i-a spus:

– Insulte tale nu demonstrează în niciun caz Existența lui Dumnezeu.

Studentul musulman a răspuns:

– Domnule profesor, sunt de-a dreptul surprins. Credeam că veți accepta că ați fost înfrânt.

A făcut o pauză, s-a uitat atent la clasă și apoi la profesor. Întristat, i s-a adresat încă o dată profesorului:

– Domnule, dumneavoastră aveți părinți, un tată și o mamă?

– Altă întrebare stupidă! Este evident că toți oamenii au părinți.

– Nu vă grăbiți, domnule profesor. Sunteți sigur că tatăl dumneavoastră este tatăl dumneavoastră și că mama dumneavoastră este mama dumneavoastră?

Profesorul s-a enervat:

– Ce absurditate! Bineînțeles că tatăl meu este tatăl meu și mama mea este mama mea, a spus într-un mod răstit.

Studentul musulman a făcut o pauză lungă. O atmosferă misterioasă s-a așternut peste clasă. Cu o voce calmă și controlată, studentul musulman a spus:

– Demonstrați-mi!

Atmosfera era încărcată. Profesorul nu se mai putea controla. Pe chipul lui se putea citi mânia.

– Cum îndrăznești?!?! A strigat din ce în ce mai tare, enervat din cale afară. Am suportat suficiente insulte!!! Ieși afară din clasă!!! Îl voi informa pe rector despre tine.

Clasa a rămas împietrită la reacția profesorului. Studenții se întrebau dacă profesorul va face o criză sau un infarct.

Studentul musulman a continuat să rămână ferm, liniștit. El s-a întors către clasă și a ridicat mâna, asigurându-i pe studenți că nu au motive să se îngrijoreze. Apoi l-a privit cu compasiune pe profesor. Profesorul nu se mai putea uita în ochii studentului și și-a coborât privirea. Liniștindu-se, s-a așezat resemnat pe scaun.

După câteva minute, studentul musulman a spus foarte calm:

– Dragă domnule profesor, eu nu insinuez că părinții dumneavoastră nu sunt părinții dumneavoastră. Nu încerc decât să spun că nici dumneavoastră, nici eu și nimeni din această clasă nu poate demonstra că părinții lui sunt sau nu ai lui.

Liniște totală.

– Motivul este acela că noi nu am fost martori la actul sexual prin care am fost concepuți. Nu am fost prezenți astfel încât să știm sperma cui a fertilizat ovulul din pânțelele mamei noastre. Noi îi credem pe cuvânt pe părinții noștri atunci când spun că ei sunt părinții noștri. Considerăm că părinții noștri sunt sinceri în această chestiune. Nu le punem la îndoială integritatea. De asemenea, copiii dumneavoastră vă cred pe cuvânt atunci când le spuneți că sunteți tatăl lor și că mama lor este mama lor. Nu este așa, domnule profesor?

Profesorul și-a ridicat privirea, uitându-se la studentul musulman. A devenit vizibil faptul că începea să înțeleagă. Supărarea i-a trecut și a repetat încet:

– Îi credem pe cuvânt pe părinții noștri... Îi credem pe cuvânt pe părinții noștri...

– Da, domnule profesor. În multe cazuri trebuie să îi credem pe alții pe cuvânt, ca de exemplu în ceea ce privește existența aerului, a oxigenului, a moleculelor, a atomilor, etc.

Astfel, atunci când este vorba de chestiuni metafizice, din investigațiile noastre științifice reale știm că nu au existat în lume persoane mai oneste și mai demne de încredere decât acelea pe care noi le numim profeți. Noi, musulmanii, suntem dispuși să băgăm mâna în foc pentru faptul că Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut un caracter perfect. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a mințit niciodată. Era atât de integru încât și dușmanii lui îl numeau „*Al-Amin* – cel demn de încredere”. Dacă el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că există Dumnezeu (Allah), iar noi suntem dispuși să îi credem pe cuvânt pe părinții noștri atunci când ne spun că ei sunt părinții noștri, atunci trebuie să îl credem și pe el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pe cuvânt, așa cum trebuie să acceptăm și multe alte lucruri, precum existența Paradisului și a Iadului, existența îngerilor, venirea Zilei Judecării, faptul că trebuie să răspundem în fața lui Dumnezeu pentru faptele noastre din această viață și multe alte concepte. În afară de aceasta, există multe alte lucruri care indică Existența lui Dumnezeu (Allah). Ultima Revelație, care se numește „**Nobilul Coran**”, se află la dispoziția tuturor pentru a fi studiată, conținând provocări specifice pentru cei care au îndoieli. Nimeni nu a putut răspunde acestor provocări în cele peste 14 secole ale existenței sale. Dacă cineva nu este dispus să creadă într-un asemenea Mesager (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), atunci cum poate crede în cuvintele cercetătorilor, ale căror doctrine se schimbă în mod continuu sau chiar și în cuvântul părinților săi? Luând în considerare numărul mare de procese care se află pe rol în fiecare an la curțile de instanță, în care bărbații neagă paternitatea copiilor lor, și de asemenea, luând în considerare nenumăratele cazuri ale copiilor concepuți folosindu-se sperma unor donatori necunoscuți și nenumăratele cazuri de copii adoptați la vârste fragede, dar care sunt crescuți ca fii biologici în familiile adoptive, statistic vorbind, există o posibilitate mare ca părinții unei persoane să nu fie părinții săi biologici.

Studentul musulman s-a întors către clasă, concluzionând:

– Este responsabilitatea fiecărui individ să învețe mai multe despre islam. **Nobilul Coran** se află la dispoziția fiecăruia pentru a fi studiat. De asemenea, există foarte multe cărți despre islam. Responsabilitatea mea este doar să vă informez că singurul adevăr este islamul. Nu există silire la credință! În mod clar, Calea cea Dreaptă se distinge de cea greșită, iar cel care respinge falsele divinități și crede în **Allah (Dumnezeu)** se află pe drumul cel bun, iar Allah este Cel care aude toate și Atoateștiutorul. După ce v-am informat, este de asemenea responsabilitatea mea să vă invit să acceptați islamul. Allah este Apărătorul și Protectorul acelor care cred, scoțându-i din întuneric. În ceea ce-i privește pe cei care nu cred, protectorii lor sunt divinități false, care îi duc în întuneric... Acestea sunt versete din Nobilul Coran, Cuvintele Celui Atotputernic.

Studentul musulman s-a uitat la ceas.

– Domnule profesor, dragi studenți, vă mulțumesc pentru că mi-ați dat oportunitatea să vă explic aceste chestiuni! Acum, vă rog să mă scuzați, trebuie să merg la moschee pentru rugăciune. Pacea fie cu toți cei care sunt bine călăuziți!

IslamHouse.com

الإسلام بلغات العالم

Islam in the languages of the world

